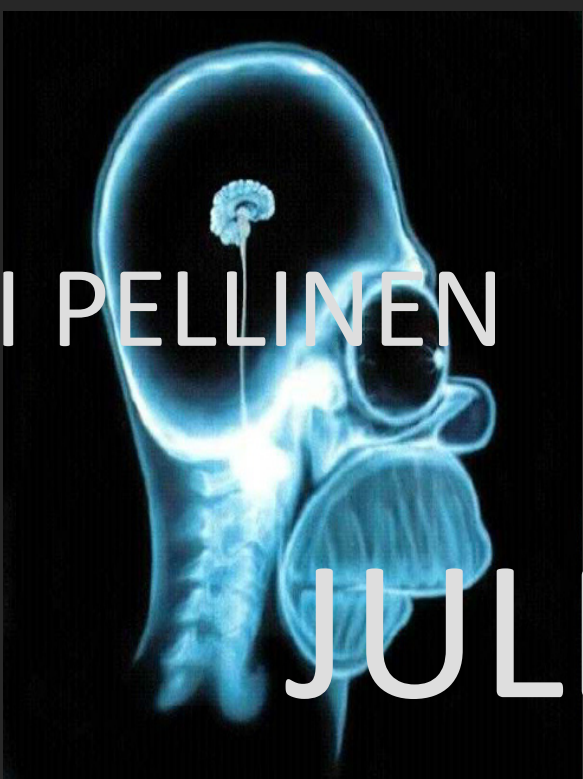

JYRKI PELLINEN

JULES

ntamo

JA KING

Jules ja King

© 2010 Jyrki Pellinen
ISBN 978-952-215-106-3
Ulkoasu Make Copies

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2010
ntamo
www.ntamo.net

Jyrki Pellinen

JULES JA KING

Romaani

ntamo

Jälkisanat 2010

a) Clintistä saamme vain hatun, ja ihmisistä vain kädet, mutta käsitys palailee päätittäin

Vuoristo-King ja Matonen katsovat kirjaa jonka kannessa on valkea naistorso. Siitä saa idean käsien ja muistikuvien eriarvoisuudesta. Palatsi-ihminen herää ja kuvauttaa tätä kaikkea ympärillään olevaa. Pieniä pilkkuja ja ylös alas kääntynyttä tilkkutäkkimaisemaa. Niitylle kohoa iso mainos: OLETTE KESKI-KALIFORNIASSA SAAVUTTE HOGS BREATH -NIMISEEN INNIIN JOSSA CLINT EASTWOOD TOIVOTTAU TEIDÄT TERVETULLEEKSI...

Clintistä saamme vain hatun, ja ihmisistä vain kädet, mutta käsitys palailee päätittäin...

Suomalaisessa Halmeen kahvilassa on partasakkia. Se on kummalla ja sen vieressä on Kingille sopiva ateljeeasunto. King laskee rahojaan. Silloin Eversti tulee ja sanoo.

– Minä maksan kierroksen.

King katselee punaista autoa ikkunasta ja maistelee murretta, jota täälläpäin puhutaan. Tasotie on vaikea mutta Larsen ja Eversti hallitsevat tämän kuin Ankkalinnan. He lähtevät ajamaan siltojen alta. Kerrankin King pääsee irti Truffaut'n kaksimielisistä liiankin nostalgisista kuvauksista joissa aina lotja lipuu tuuheiden lehtimetsien puuyksilöiden alla. Matosella on heti mielessä jotain, kun King vähänkin ottaa ilmeen.

– Tuo oli sinulla uusi ilme, Matonen kuvaa. Hän keksii laskea kotiminän ansioksi sen että pojat ovat saaneet muilutetuksi tuollaisten statesman-tasaisen kirjailijan keskelle viljelpeä.

– Sinä olet epäamerikkalainen epävangogh, meidän amerikkalainen vastikkeettomuutemme Edgar Hopperille. Matosella ei selvästikään ole lauluääntä. Hänelle sopisi hyvin Crumbin matka Kiinaan ja takaisin. Seinäihmiset asuvat kotonaan. Halmeen isäntää ei kyllä ole täälläpäin koskaan nähty, huomauttaa kahvilasta Eversti: taitaa olla tyttöjen käsissä koko lafka. Matosen valokuvakierros nimeltä Mat-

kalla lafkassa alkaa olla räsehdyksiä myöten valmis.

Mutta ketkä yksityiset ihmiset vievät klassillisten patsaiden kädet ja ovatko niiden vakiintuneet nimetkään aitoja?

b) He päättivät elää ajaen koko loppukirjan, jota kutsuttiin Amerikan kesäksi,

mutta Kingin ja Polanskin mieleen tuli koko ajan itse keksittyjä nimiä. Yhdessäolojen voima ja Larsenin esseet kaikuivat auton takapenkiltä.

– Lujempaa, nyt ovat kerouacit vähissä.

– Älä sinä poika etelän matki Kingin aksenttia, koeta keksiä omasi, sanoi Eversti.

Eversti tulee ja puuttuu peliin ja ei ymmärrä, tulee aina kesken lauseen, ajatteli Larsen ja suuttui. Kukaan ei jälkeen päin muistanut mistä ovesta tai syystä Larsen oli hävinnyt. Tämä ei koskaan enää haluaisi tavata Everstiä. Pitkiä tuomioita olisi saava Kingin – kuten jo tuo vähäjärkiseksi asettaminen todisti. Ajatuksiin piirtelevä sarjakuvailmapallo, joilla elää hyvin Disneyn tehtaassa.

– Hyvinhän ne pojat siellä tekee tuon varastetun esikuvan kopioita, Eversti luki kuin suoraan kirjeestään. Kirje tuntui kypsytävän hänen napinharmaiden silmiensä kohdalla. Ja hän kertoi itsekin iskeneensä erään kauppiasdiplomaatin jokin vuosi sitten. Aina kun hän puhui Tuulasta kuultiin naisen nimi. He istuivat nuotiolla ja muistelivat menneitä.

Larsen ei uskonut. Tämä kehuminen aikaansai sen, että kaikki odottivat Larsenin sankaritekoja kuinka hän piteli kädestä Ison Tehtaan miljonäärijohtajarta, joka oli niin mieltynyt Larseniin, että halusi tämän puutarhurinsa esimieheksi jättimäiseen huvilaansa. Kun Larsen oikein innostui hän ylitti Isosta kirjasta oppimillaan asenteilla varsinaisen lainhengenkin noudattamisen.

– Mr. Henderson, josta yritit kirjoittaa, sanoi Larsen Kingille, vaikka ei siitä mitään tullut... otettiin kolme kertaa kiinni rattijuopumuksesta, mutta tämän rikas äiti maksoi poliiseille, ja poika ajaa

yhä kännissä.

– Minä voisin korjata sen kirjan osan, sanoi Larsen Kingille. Ja minä voisin tehdä Jagellonicasta filmin, olen sitä jo tehnytkin, innostui Polanski. Hän oli kerran lasikahvilassa kaikkien voimalla käsitänyt Jaken niin hyvin, että oli asettanut kätensä tämän rinnalle. Polanski ei voinut unohtaa sitä että peto ei ollut ottanut vastaan, ei puraissut edes sanoillaankaan.

– Heti tunsin että se piti siitä. Olisitte kuullut miten se siinä sirkusesityksessä jossa italialaiset yrittivät esittää mustia työläisiä nauroi kuin lapsi.

– Ai sen jälkeen, sanoi King kateana.

c) Monimiljonääritehtailijan puutarhassa

Kingille näytettiin pala Larsenin kylästä missä oli lapsena oppinut viheltämään lintujen äänet ja nimet ja lukenut toisten huulilta kätkeytyneet ajatukset, ja hänelle sanottiin:

– Kirjoita sinä fosforia mutta minä olisin syntynyt intiaaniksi ja kaikki olisi hyvin. Aion hylätä sen rikollisliigan keikan Etelässä.

– Etsisit oikeita intiaaneja ilman sarjakuvia, kääntyi Larsenin mieli. Toisaalta ilman Everstiä en olisi päässyt tänne.

King ajatteli Tanskan Pamelaa, mutta ei halunnut kertoa eikä luonnostella tätä ollenkaan.

Everstin laajuus villiys ja ylimielisyys Etelää kohtaan piti Kingissä yllä avartuvia sivuja ja preerioita. Toisaalta hän tiesi niistä vain pari mökkiä ja oli oleskellut Minnesotassa talvella ja saanut kauhun lumien määrästä – yli kolme metriä – eikä se lämmittänyt ikkunoita mökissä ja kuinka lapset riemuitsivat älyttömästi kun ei tarvinnut mennä kouluun moneen viikkoon. Oliko elämä pohjoisessa pelkkää köhimistä? Entä jos tulivuori purkautuisi ja lentoliikenne sulkisi ilmatilan. Jäisivätkö maantiet? Disneyn ryöstäneet tiimit joutuisivat kaikessa rauhassa käyttämään pelkkää punakynää. King ihmetteli kuinka ainutlaatuista tavaraa purkautuisi kaikkien ihmisten sisältä. Syntyisi uusia Crumbeja. Crumb itsekin sanoi että paitsi kellareita ja

luokkahuoria, tulivuoret olisivat antaneet oikeuden kaikkeen hyvien asioiden alasvetoon mistä hän itse jo nuorena oli hyötynyt.

Eversti innostui taas väärästä asiasta ja Polanski muisti natsit ja Larsen alkoi halveksia Kingin mielikuvitusta ja Everstiä. Niillä vuorilla on meille jotakin sanottavaa. On kuin me kuulisimme jotain suurta vihreää sinfoniaa – nuottejakaan ei tarvitse ollenkaan.

Polanski oli kiihtynyt ja vähän hermostunutkin, koko ajan hänen mieleensä tuli tilauksia, mutta ennen kaikkea häntä itseään vaivasi ihmiskunnan jako kahteen ryhmään ja välille jäävä tie, sola, jossa itse oli ja jossa sai olla rauhassa. Se on kehitystäni, hän ajatteli. Eniten kuitenkin nousi mieleen kuva Larsenista, joka ilman meriittejäkin kulki rakastettuna monimiljonääritehtailijan puutarhassa, melkein kädet selän takana. Kuinka hän sinne oli päässyt?

d) Polanskin otelma elokuvasta liikkui ohimoissa kuin papukaijan ääni

Larsen voisi antaa hienot hoito-ohjeet, mutta hänellä hotellissaan ei ollut vielä varsinaista ”omaa” puutarhaa. Hän otti ulkomuodot mieleensä, koska itse oli assiallisen voimistelunopettajan peruskaavan mukaan luotu, oli noiden jonglöörien piirteissä ja lihaksissa ihmettelemistä. Polanski painotti aina että on ohjaaja. ”Maasta se pienikin ponnistaa”, sanoi Eversti.

Kuhmuraiset geenit tunkivat ulos Everstin johtajahahmosta, hän oli Setä Tuomo. Piti heti saada presidentiltä lupa. Siihen auttoi se uni, jossa hän asui Homer Simpsonin naapurissa. Se ennusti hyvää, pystyi hyppäämään aidan yli ja haukkumaan Disney-varkauksia.

– Pitää Amerikallakin olla oma Mona Lisansa, sanoi sininen Margo ja pulpahti unen ovesta. Ja se unen loppuosa jossa Polanski muka oli Kissingerin kaveri ei jättänyt häntä rauhaan. Oli niin, että Evers-tistä tehtäisiin Kissinger.

He olisivat kuin raketit, he pakenivat Raamatun sanaa ja tuo olisi revolutionääristä.

Polanski puhui lisäksi ranskaa ja hän ottaisi saksalaisen nimen,

jotta voisi nakertaa tuon maailmanherruuskansan olemusta jollain juonella. Hyvä kun hänkin pääsisi esiin.

Larsen asetti susia lintujen selkään, häntä täytyi varoa. Tällä oli suora yhteys 1800-lukuun, ja sanottiin että tämä oli Herlinin vai Harlinin sukua Aleksis Kivelle.

– Tuon nyt minä lähettäisin ryssänkivelle, sanoi Polanski heti. Hän veti yli viivan auton höyrystyvään ikkunaan.

Eversti puhui tulivuorista, aina saavuttamattomista luonnoista, koska tiesi että hänellä oli suhde salaiseen F-liikkeeseen. Atomivoimalatkin olivat kuin kesytettyjä kotikissoja.

Sille täytyi tehdä loppu. Polanski päätti hätätapauksessa panna filmin nimeksi Katastrofi tai ehkä yksinkertaisesti Hurja joukko, tai jopa Valhe. Ne kirjoitettiin toistaiseksi kumminkin pienellä kirjaimella hänen mieleensä.

e) Maa pyöri uskonveljen alla, kun Eversti ja Larsen jäljittivät olleita

– Sen on luotu täällä minä olen saanut viestejä taas, sanoi Eversti. Eivät nuokaan vuoret enää kauaa kestä. Niille rakennetaan atomivoimala, ja vihreät eivät kestä Kristuksen ylivaltaa, vaikka ei se mikään paha mies ollut.

– Rajatapaus, sanoi Larsen, joka odotti käskyä tulla asentamaan vaimon linnunpöntöt. Larsenille linnut olivat kaikki mitä näiden tehtailijoiden elämästä oli enää hyvää jäljellä.

– Eiköhän sinulle Tanskassa tyttö kelpaa. Käyn ensin hakemassa tehtailijalta rahaa, Larsen sanoi.

King ajatteli mukana; kukaan ei odottanut häneltä mihinkään kilpailuun osallistumista. Väänsihän mitä väänsi, on sellainenkin ajatuksiin piiloilija, oli Larsen sanonut, puhuu liikaa ja heijastaa katseensa autonlasiin kun olisi oikeatakin katsottavaa.

– Polanski ja King eivät juuri toisiaan näe, se täytyy sanoa, sanoi Eversti.

He kaikki ihmettelivät mitä Eversti sieltä pohjoisesta hakee.

– Haen sieltä aina samaa, te pojat ette näe kun minulla on kaiken

värisiä ihmisiä kassissa, ei mitään rahaa. Tiedättekö että olen ajatellut kieltäytyä tuon atomivoimalan työporukoiden esimiehyydestä, nyt on niin hieno kesäsuihkujen ilma että mennään saunaan oikein porukalla, ei tarvita Kanandan hirveä kun on omaa saunavihtaa.

– Mistä olet oppinut tuollaisia pohjoismaisia tapoja?

– Onhan pohjoista jokaisessa sarjakuvassa aina kun näkyy alppi. Everstin luontoteoriat ovat samoja kuin ne joita hän oli lähettänyt presidenteille siis ministereille ja tutkijoille. Hänellä oli mukanaan vastauskirje kristilliseltä, kapeaksi leimaamaltaan senaattorilta. Se oli nainen. Naisjutut hävisivät rinta-Everstin hymyyn, mutta muut puhuivat niistä avoimesti.

– Kenellä on tupa vuorilla täytyy pitää varansa, ettei luonto pääse yllättämään.

– Kyllä se jumalan senaattori vielä oppii.

Polanski hermostui ja sai kaiken aikaa mieleensä lapsuutensa takapihoja kun oli hyljätty ja saksalaisten armoilla. Hän hiipi ja hiipi, hän suunnisti Hitleriä pakoon lukemiensa kirjojen juonien perusteella; nämä pojat olivat mukavia, juutalaisillekin näillä oli omat värinsä.

f) Polanski puhui huonosti englantia ja joku pyyhki hikeä otsaltaan

– Minkä värinen minä olen teidän allakassanne, Polanski kysyi Lolalta, joka tosin oli nainen ja piti Polanskissa tämän pikkupoikuu-desta.

– The yellow sun, sanoi Lola amerikanenglannilla.

Vallitsi sirittävä tunnelma, mutta King muisteli kuminauhataivasta parvekkeensa yllä, kuinka juopot tuomarit tekisivät pari tuhatta dollaria junan vaunun muotoisissa kasviravitoloiksi verhotuissa salakapakoissaan.

– Kuinka paljon onkaan hummmingbirdeja, kuinka paljon pitääkään kätkeä sisään, huokasi King.

– Mitä hullu huokaa, mene tarkastamaan kumit, sanoi Eversti Larsenille.

Se oli outoa, ajatteli Polanski. Hän oli väsynyt koska oli ajautumas-

”Pellinen on Suomessa jos olisi ulkomaillaikin vailla vertailukohtaa. Pitkän kaivelemisen jälkeen saan mieleeni amerikkalaisen Thomas Pynchonin. Mutta Pellisen kirjoituksissa ei ole vainoharhaa. Ne ovat oma lukunsa kirjallisuudessa..” – *Jouko Sirola*

”Ahmatovaa takaperin.” – *Janna Kantola*

”Pellisen mieli on valtainen.” – *Tuomas Anhava*

Vuonna 2004 kirjoitettu *Jules ja King* on veijari Pellistä vapaimmillaan.

ntamo

9 789522 151063 >